

[Svend Auken]

det til trods for, at tingene netop på beskæftigelsesområdet bør forberedes grundigt.

Lige så galt er det naturligvis, at titusinder af langtidsledige nu mister retten til 2. arbejdstilbud. De får ganske vist ret til dagpenge i op til 1½ år, hvis de i øvrigt kan finde sig en uddannelse, men det er helt tydeligt, at man ikke har afsat de milliardbeløb, der skulle til, hvis man faktisk skulle give folk et reelt uddannelsesstilbud.

Det undrer os i øvrigt, at man nu er så positiv over for uddannelse til de langtidsledige. I foråret, da vi foreslog uddannelsesstilbud allerede fra første arbejdstilbud, sagde regeringen blankt nej til vort forslag herom.

Meget er vi uenige om i dansk politik, og det er, som det skal være, men efter vores opfattelse står vi her over for – og jeg bruger stærke ord, og jeg ved det, men de er berettigede i denne situation – noget, som vi betragter som kynisk, som uigennemtænkt og som ussel – trods det, at vi i Danmark tidligere på tværs af alle politiske forskelle altid har haft en evne til at vise samarbejde med de svageste grupper. Jeg ved godt, at appeller om solidaritet måske i disse tider ikke har nogen stor kursværdi på den borgerlige børs. Alligevel – burde man ikke besinde sig her?

Arbejdstilbudsordningen har været en stærkt belastet ordning, indrømmet, men alligevel har undersøgelse efter undersøgelse vist, at den, til trods for at den har fungeret i de dårligst tænkelige beskæftigelsesår, alligevel har haft resultater i sig, som fortjener anerkendelse. En tredjedel har fået fast arbejde efter arbejdstilbud, en anden tredjedel har fået en løseret tilknytning til arbejdsmarkedet, og kun den sidste tredjedel – det er stadig væk et stort tal, men alligevel – har ikke kunnet skaffe sig arbejde efter ophøret af 2. arbejdstilbud.

Vi ved, at det rammer kvinderne. 70 pct. af de mennesker, vi her taler om, er kvinder, og mange af dem er ikke berettigede til bistandshjælp. De vil glide helt ud, og som ministeren selv sagde før, stiger kvindearbejdsløsheden i øjeblikket.

Det rammer også mange ældre, som nu måske ikke får mulighed for at få den efterlønsordning, de har set frem til.

Måske skjuler den nuværende højkonjunktur en række af disse sammenhænge, men på os virker regeringens politik som tilflyttere til et marskområde, der i magsvejr river digerne

ned for at spare vedligeholdelsesomkostningerne og anser dem for sure pessimister, der tror, det igen kan blive storm.

Jeg vil give regeringen og det radikale venstre endnu en chance for at besinde sig, og jeg skal derfor på vegne af socialdemokratiet fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget ønsker at styrke indsatsen mod ungdomsarbejdsløshed, både hvad angår uddannelse og job. Samtidig ønsker tinget, at der gives de langtidsledige et reelt tilbud om uddannelse, uden at retten til arbejdstilbud bliver beskåret. Ingen arbejdssøgende bør kunne tvinges på bistandshjælp.

Med dette positive sigte opfordrer folkettinget regeringen til omgående at indlede forhandlinger med de berørte parter på arbejdsmarkedet, i uddannelsessystemet og i kommunerne og søge bred tilslutning i folkettinget.

Folketinget går dermed over til næste sag på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Bo Kristensen (KF):

Jeg vil gerne indledningsvis sige ministeren tak for den besvarelse, vi har modtaget her under forespørgsel nr. F 3. Jeg synes, den på mange punkter klarlagde den udvikling, der har været siden 20. marts 1984, hvor vi havde en tilsvarende debat, hvor der ligesom var en front i folkettinget imellem oppositionen og regeringspartierne om, at alt blev værre og værre på arbejdsmarkedet end det, som arbejdsministeren lagde frem. Derfor var det glædeligt, at arbejdsministeren under denne besvarelse så tydeligt kunne fortælle, at de sorte tal, som blev oplæst af oppositionen, ikke er kommet til at holde stik, for der er sket et fald i arbejdsløsheden fra 1983 til 1984. Det er ikke stort, men det er der, og det er særdeles væsentligt, at vi får påbegyndt fjernelsen af den store arbejdsløshed.

Dette arbejde er altså begyndt, og hvad der er endnu vigtigere: det er ikke sket ved kunstige jobtiltag i den offentlige sektor, der har betydet en opvækst af flere offentlige stillinger, men tværtimod i form af yderligere